

(המשך מעמוד 57)

תריסר מקבליהשכר הגבוהים ביותר ב- ארצות-הברית. אך חברתו, ראפידי אמריקן, התנדודה שוב על עברי פי פחת. הוא אומר שהוא היה אשם בכך בעצמו.

ריקליס הוא פטריוט — הן אמריקאי והן ישראלי. הוא אומר שזה אכל את ליבו במשך שנים שהוא עושה קאריירה בארצות-הברית בשעה שבני-גילו לוחמים בישראל. הוא חזר במילחמת יום-הכיפורים והלך לחזית בחברת עיתונאי של טיימס.

האדירים שלו ויצא לדרך בטוחה. הוא הפך את חברתו האדירה לחברה פרטית. היתה לו גם תוכנית אחרת: להפוך את פיה זאדורה. "היצירה" האחרת שלו. כפי שהוא מתאר אותה, לכוכב. (להלן מתאר הכתב כיצד נבחנו אפי-

לעצמו חזות צעירה. הוא צובע את שערותיו בצבע חום-בהיר. יש פער רב מאוד בין מראהו בתצלומים של השבועון האמריקאי, שבויימו היטב, ובין ה- תצלומים הפשוטים שצולמו לפני כמה חודשים בלבד בתל-אביב, כאשר טרם

הרושם הכללי העולה מן הכתבה הוא שמשולם ריקליס הוא הרפתקן

כלכלי, העוסק בעיקר בעיסקי-אוויר של בורסה ואינו מייצר דבר. לקורא

האמריקאי הלא יהודי זה עלול לעורר אסוציאציות אנטי-שמיות מובהקות

להשתתף בכנס נוסטלגי של תלמידי כ"י תתו בנימנסיה "הרצליה".

הטלפון מצלצל שוב. שיחה מתל-אביב. ריקליס מדבר במשך כמה דקות. אריה גנגר, ראש מחלקת-החנויות של ראפידי אמריקן ומהגר ישראלי, מונה עלידי חברו של ריקליס. אריאל שרון, לתפקיד מעניין: ניהול מכירות-הנשק של ישראל. זבנג.

אך המינוי גרם לסערה בישראל, ואין סימן שהיא תישכך. משולם ריקליס מקשיב בקור-רוח, ומחזיר את השפופרת לכן. "אני הולכת לשפת-הים", אומרת פיה.

שויות שונות, אך בכמה מיקרים לא הסכימו המפיקים לשתף את פיה. לבסוף היה לקימבר רעיון: להסריט את סיפורו של הסופר האמריקאי הנודע גיימס קיין, "פרפר", אשר נושאו הוא גילוי-עיות. סיפור זה לא צולם, מפני שעד לא-מכבר אי-אפשר היה להעלות על-ה-דעת סרט שבו מקיימת בת יחסי-מיין עם אביה. הסרט הוסרט, וכעבור כמה חודשים התחילה העבודה על הסרט השני, "להזדיין".

שכתב מאמר מלא-הערצה על איל-העסקים חסר-הפחד. אולם ריקליס הוא דמות שנוייה-במחלוקת בישראל. הוא איש-הימין ללא-בושה. תומך של אריאל שרון, שרהיביתחון שוחרי-הקרבות.

"התרחקתי יותר מדי מן החברה. העברתי סמכויות. היה בזה יסוד של הרס-עצמי. עברתי תקופה קשה מאוד ביחסי עם אשתי". הוא רכש כמה רכישות רעות. ביניהן חברה ששלטה בחברת-התכשיטים קאר-סייה. "היינו חייבים לבנק יותר מ-600

בסרט זה מגלמת פיה את דמותה של

ריקליס זפיה ב"ניו-יורק".
"אני חיה פה!"

"ריק" ו"פיה" באתר החסרטה
בת אונס את אביה

(קטע זה מגלה את כל תסביכיו של ריקליס. גם כאשר "זה אכל את ליבו" לא חלם אף פעם לחזור לישראל ולהי-לחם במילחמותיה — לא במילחמת-העצמאות, כשהיה בן 23, ולא במילחמת-סיני, כשהוא בן 32. הסיפור המגוחך על מילחמת יום-הכיפורים ועל העיתונאי "המעריץ" יכול לעורר רק גיחוך בישראל. הכתב מעלים עובדות אלה — אם בכלל שם לב אליהן — ומעמיד פנים כאילו הטינה הישראלית נגד ריקליס נבעה מקשריו עם אריק שרון, ולא מעובדות היותו יורד ומשתמט. הוא גם מעלים את העובדה שריקליס לא היה רק תומך פוליטי של אריק, אלא גם תומך כלכלי בו. הוא לקח חלק פעיל בהפיכת אריק לבעל-אחווה ולמיליונר בזכות עצמו. הקטע גם מראה מדוע נדבק ריקליס לאריק — הזוהר של "שוחרי-הקרבות", "אישי-הימין", בא לחפות על חוסר חשרות הצבאי של "פטריוט יש-ראלי" זה).

מיליון דולר, הוא אומר. והיה לנו חוב ציבורי של מיליארד דולר."

אז זכה משולם ריקליס בכינוי "MESHUGGENAH RECKLESS" (המשוגע קל-הדעת). עיתוני-הכלכלה כתבו עליו דרשות. אחד מהם כתב: "בגיל 53, משולם ריקליס הוא דוגמה לחלום האמריקאי שהתקלקל, הוכחה חיה לכך ש-הצלחה בת-לילה היא דבר שקשה להסי-תדר עימו." שוב עמדו הבנקים לסגור את הברו, ושוב הצליח ריקליס להגייאם מכך בלשונו.

"הייתי כמעט מת, והתאוששתי", הוא אומר.

ההתאוששות כללה שבע שנים של מיספטים עם המוני נוסים, וחקירה בלתי-פוסקת של הרשות לפיקוח על הבורסה. כשאתה בעסקים, יש לך מיספטים, אומר ריקליס. ההמולה הרבה ביותר היתה ביגלל בנוס של 550 מיליון דולר שהוא העניק לעצמו, אחרי שמכר את אחת החברות המשגשות של התשלובת. הוא עדיין טוען שהיה ראוי לבתוס זה וליותר מזה, אבל הוא החזיר את הכסף.

הנבחרים גרם לשערוריה נוספת. זה היה סרט שהתבסס על הספר של חיים פוטוק. בשנה שעברה סודרה לסרט הקרנה מוקדמת למימון ההשכלה הגבוהה בישראל. התיקוה היתה שכל אחד מ-500 אלף הצופים ישלם 100 דולר ויותר עבור כרטיס, כך שההכנסה תהיה כ-50 מיליון דולר. 80% מהכנסה זו היו צריכים להגיע למטרה המוצהרת. ריקליס, שהוא גרנד-למען ישראל מזה זמן רב, הפיק את הסרט וחתם על העסקה. אך ההכנסה היתה הרבה יותר קטנה מן המצופה. האשם הוטל על פגמים במחשבים. אין סיבה לפקפק בטענתו של ריקליס. שהוא הוציא מכיסו שישה מיליון דולר על פרשה זו.

כעבור כמה ימים נמסר כי גנגר לא יקבל את הגיזב. (מעניין שבעל-המאמר משתמש במו-נח "מהגר ישראלי" — שמירושו יורד — לגבי גנגר, אך לא לגבי ריקליס עצמו.)

"טעם של גויים"

ריקליס בוחן כמה עגילים בחנות-יור קרה. "זה טעם של גויים", הוא אומר.

צעירה תמימה, היוצאת עם איש-המאפיה. ריקליס עצמו משחק בסרט תפקיד קטן של איש-מאפיה שהוא בעל מלון. השטיחים ורודים, המדרגות עשויות מכרום מבהיק. אין זה הארמון המלכותי ביותר בין ארמונות-הפאר של בורלי-הילס, אך די בו. "אני לא אומר שכל זה הוא הטעם שלי בלבד", אומר ריקליס, "אבל זה טוב מאוד. פיה עשתה את הכל. הכל".

הוא מתבונן סביבו במבט רציני. "זה צעיר. האדריכלות הפנימית היא צעירה".

(הכתב אינו מפרט מה היה טיב "השמועות", ועל מה נסבו, הניחושים הסטגוניים, חבל.)

שיחה מתל-אביב

הוא גם שנוי-במחלוקת בארצות-הברית, ונושא לגיחושים. כוח וכסף מולידים תמיד שמועות. יחד עם זאת, מעטים מבין אותם שעשו עסקים עם ריקליס אומרים עליו דברים רעים. עיתוני-הכלכלה לא מצאו הרבה שערוריות, גם כאשר תקפו אותו בחריפות.

על כל פנים, היו דרושות לריקליס שבע שנים, אך הוא מחק את החובות

* צילומים של פול האריס.